

Durmuş Hocaoğlu

Türkler, Sâhiden Bir “Millet” mi?

Yeniçağ, “Analiz”, 16 Haziran 2008, Pazartesi., s.08
“Analiz” Sıra No: 665; 2008-056; Haziran-06

YENİÇAĞ

İçeride yaşadığımız hemen her sıkıntı, hemen her buhran, AB’ye teveccühü körükler olmuş bulunuyor bir müddetten beridir; hem de uzunca bir müddetten beridir, zaman-zaman ateşi düşen bu hastalık daha ziyâde ve esas olarak, dâhilî krizlere bağlı olarak tekrar nüksedebiliyor - ama hep asgarî bir ateş seviyesini muhâfaza ettiği gibi, işin asıl patlama noktasının da 28 Şubat olduğunu unutmayalım. İmdi, bu, “anlaşılır” bir vâkia; kendi memleketinde umutları azalan veya hepten kesilen insanların gözlerini hârice çevirmesi hakîkaten *anlaşılır* birşey, herşeyden evvel bir *sosyal realitedir*. Çünkü ilkin “vatandaş”ta, bu ülkenin elitlerine karşı duyulan güven son derece düşük; yâni, beynelavam, *nasıl olsa her gelenin öncelikle kendi menfaatini gözeteyeceğine* dâir yaygın bir fikir teşekkül etmiş bulunduğunu ve vatandaş’ın, kendisini, iyiler arasından daha iyi olanı değil de kötüler arasından daha az kötü olanı seçmek mevkiinde kalmış hissettiğini söyleyebiliriz ki bu da bir ümitsizlik ortamının yaratılmış olması demektir ve tabiatıyla, buradan da dışarıya ümit bağlamanın anlaşılır birşey olduğuna hükmedebiliriz. Kezâ, “başörtüsü”nün, darbe yapmayı göze alacak derecede kronik bir saplantıya dönüştürülmesi ve bu sûretle gayet kaba bir fütursuzlukla üzerlerine gidilen insanların, kendilerini “**Cumhuriyetin Paryaları**” olarak görmeğe başlamaları netîcesinde âdiyet hislerinin zayıflamasını ve hattâ belki tamâmen körleşmesini, daha açık ifâdesiyle, “vatan” hissinin zâil olarak, “*seccâdemi serebildiğim her yer vatanımdır*” şeklinde hulâsa edilebilecek – bidâyetinde de mevcut olan - bir “**müslüman kozmopolitanizmi**”nin yaygınlaşmasını da *anlaşılır* birşey olarak görebiliriz; çünkü o da sebep-sonuç münâsebetiyle ortaya çıkan bir sosyal realitedir.

Bütün bunlar ve daha da ziyâdesi, *anlaşılır* şeyler, çünkü birer sosyal realite ve yine nasıl ki fizik dünyanın kanunları varsa – aynı sarâhat ve sıhhatte olmamakla berâber – sosyal dünyanın da kanunları var elbet de - değilse sosyoloji diye bir ilim olmazdı - ve bu hâdisat ve vekâyi’ de bu kanunlâra göre vuku’ buluyor.

Lâkin, anlaşılır olmak, tasdik ve te’yid edilir olmak demek değildir her zaman ve hattâ çok kereler değildir. Değilliği, işin felsefesinde yatıyor: Fizik Dünya, insandan müstakil bir dünyadır ve bu sebeple de, insan irâdesinden de müstakil olmakla O’nda bizâtihi ne iyi vardır ne de kötü; O’nda olmakta olan herşey, fizikî zarûretlere binâen, olması şart olduğu için ve olması gerektiği şekilde olmaktadır ve bu da Fizik Dünya’nın her türden eleştiriye kapalı bir dünya olması demektir. Lâkin, Sosyal Dünya öyle değil; çünkü O, insandan müstakillen nâmevcuttur, insanın eseridir ve binâenaleyh, O’nda olup-bitenler “iyi” ve kötü” taksinomisi altında değerlendirilir. Bu ise şu demektir: Sosyal Dünya’da olup-biten herşey *anlaşılırdır*, ama bazısı *iyidir*, bâzısı da *kötü*; yâni bâzısı onaylanırdır, bâzısı ise değil.

Anlatmak istediğim, kısaca bu: İmdi, insan dünyasında, çıplak tabiatın hilâfına, *yanlış* da vardır *doğru* da ve yanlış olan *kötü*dür, doğru olan ise *iyi*; beri yandan, yanlış olanın anlaşılabilirliği ile doğru olanın anlaşılabilirliği eşdeğerdedir ve buna binâen, AB'ye olan teveccüh ve hattâ mütediyyin, yâni dinini ciddiye alan – işbu *dinini ciddiye almak* faslını da ayrıca masaya yatırmak gerekiyor aslında – insanların vatansızlaşmasını da *anlaşılır* buluyorum; buluyorum, ama *kabûl edilebilir* değil; çünkü yanlış olan yanlıştır, gerekçesi ve/ya mâzereti olmaz.

İmdi, nedir işbu yanlışlık?

Cevâbı hem basit hem de zor: Gerçekten gerçek “millet” olan bir insan cemiyeti, sebebi ne olursa olsun – ama sâhiden ne olursa olsun – bir başkasının kapısına gidip de, **“*senin kapına geldim; çünkü ben, kendim için iyi, doğru ve güzel olanı yapabilecek irâde, kudret ve tâkatten mahrûmum; bütün bunları benim için sen yap*”** demez.

Ama gelin görün ki Türkler böyle diyor: Aynen böyle!

Ve bu da benim canımı sıkıyor; hem de çokça.

İşte bunun içindir ki, Türkler artık iyiden iyiye canımı sıkıyor oldular; onları seviyorum, ama canımı sıkıyorlar.

Ve ben de düşünmek, ve, bugüne kadarki birçok düşüncemi tekrar gözden geçirmek zorunda kalıyorum ve şu suâli soruyorum:

Türkler sâhiden, bir “millet” mi?

*

**

Ben de bu suâl ile çok kişinin canını sıkacağım, biliyorum; ama, bu suâli de sormaklığım lâzım, çünkü vehlei bâlâda zikrettiğim üzere, sâhici bir millet böyle birşey yapmaz, yapamaz; gerekçesi ve/ya mâzereti ne olursa olsun.

*

**

Evet: Bu mes’elenin üzerine gitmek ve sormak niyetindeyim; çünkü sorunun olmadığı yerde cevap da olmaz.

